

דרכי יהודה משום שהענין תלוי במציאות, והלטאה עורה עב, הלכך דינה כחולדה.

ולדעת רבי יהודה טומאה ושבט שוין, אבל רבנן, דפליגי עליה דרבי יוחנן בן גורי לענין טומאה, הם סוברים כי דוקא לענין טומאה דרשינן מקרא לחלק בין השרצים, אבל לענין שבת מודו ליה, שכל השמנה שרצים יש להן עור.

ומקשינן: אי הכי, האי דקתני בברייתא דלעיל "הצד אחד משמנה שרצים, חייב, דברי רבי יוחנן בן גורי".

הא "דברי רבי יוחנן בן גורי ומחלוקתו" מיבעי ליה למימר. שהרי רבנן מודו ליה לענין שבת!?

ומשינינן: תני בברייתא: דברי רבי יוחנן בן גורי ומחלוקתו.

בעא מיניה לוי מרבי: מנין ל"חבורה" שחייבים עליה בשבת שהיא דוקא חבורה "שאינה חוזרת", ואם היא חוזרת אינה נקראת חבורה. כגון, חבלה באותן שרצים שאין להן עור, או מכה קטנה, שלא נצרר אפילו הדם?

וענה לו רבי: דכתיב "היהפוך כושי עורו ונמר חברבורותיו".

מאי "חברבורותיו"? אילימא דקאי אנמר ממש, שיש לו ריקמי ריקמי, גוונים שונים בעורו, ותמה הכתוב — היהפוך נמר את גוון עורו.

אם כן תיקשי, האי "ונמר חברבורותיו". והא "נמר גווניו" מיבעי ליה למיכתב?

אלא, על כרחך "ונמר" מלשון תמורה.

והכי קאמר: היהפוך כושי עורו וימיר חבורת עורו? ולמדנו שהחבורה הרי היא ככושי — מזה עורו דכושי אינה חוזרת, אף חבורה אינה חוזרת. שהכתוב אומר וכי תחזור החבורה לקדמותה, שלא יתקשה העור במקום המכה?

שנינו במשנה: ושאר שקצים ורמשים החובל בהן פטור.

ודייקנין: דוקא החובל בהן פטור. הא חורגן חייב.

מאן תנא דסובר שחייבים על הריגת שקצים ורמשים קטנים?

אמר רבי ירמיה: רבי אליעזר היא. דתניא: רבי אליעזר אומר: החורג בינה בשבת — כחורג גמל בשבת! כלומר כהורג חיה גדולה.⁽²⁾

מתקופ לה רב יוסף: הרי מתניתין אתיא אפילו כרבנן. כי עד כאן לא פליג רבנן עליה דרבי אליעזר אלא בכינה, שההורגה פטור משום דאינה פרה ורבה. אבל שאר שקצים ורמשים דפרין ורביין — לא פליגי.

ושניהם לא למדה אלא מאלים מאדמים שנשחטו למלאכת המשכן לצורך עורותיהן, ומשם למדנו למלאכת "השוחט" בשבת.

סוף ח"א מה שכתבו בזה.
2. רבי ירמיה סבר דטעמא דרבנן דפטרי בכינה

יתכן שיתחייב קודם שיצא הדם. ועיי"ש תירוצו, וברעק"א ותפא"י [בועז] שם, ובשביתת השבת